

TEZA:

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny powinien przeprowadzić analizę wszystkich zebranych dowodów i podać przyczyny dania wiary tym dowodom, na których oparte zostały ustalenia faktyczne i uzasadnić, dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, co dopiero czyni zadość obowiązkowi sądu wynikającemu z zasady prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych). Orzeczenie nie spełniające powyższych kryteriów nie da się poddać kontroli instancyjnej, dlatego Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

WO-78/23

ORZECZENIE

z dnia 9 sierpnia 2023 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: S WSD Leszek Krupa (sprawozdawca)

S WSD Rafał Rybnik

Protokolant: Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Anny Kończyk,

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2023 r. w Warszawie na rozprawie,

sprawy radcy prawnego P. S., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgową Izby Radców Prawnych, numer wpisu (...),

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

na skutek odwołania radcy prawnego P. S. z dnia 2 marca 2023 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgową Izby Radców Prawnych z dnia 7 września 2022 roku w sprawie sygn. akt 14/21,

orzeka:

1. uchyla orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 7 września 2022 roku w sprawie o sygn. akt D 14/21 i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi,
2. o kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych rozstrzygnie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Wnioskiem o ukaranie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP domagał się ukarania radcy prawnego P.S. za czyny polegające na tym, iż:

1. działając jako radca prawny – pełnomocnik M. B. oraz udzielając pełnomocnictwa substytucyjnego adwokat A. J. w dniu 29 listopada 2018 r. nie umożliwił substytutowi odpowiedniego przygotowania się do podjęcia obowiązków, tj. w sprawie czynu naruszającego dyspozycję art. 64 ust. 1 ustawy w zw. z art. 43 ust. 4 KERP,
2. działając jako radca prawny i reprezentujący powoda J. R. G. zaniechał stawiennictwo na rozprawie w dniu 30 listopada 2018 r., a jednocześnie zaniechał udzielenia pełnomocnictwa substytucyjnego, tj. w sprawie czynu naruszającego dyspozycję art. 64 ust. 1 ustawy w zw. z art. 6 KERP
3. działając jako radca prawny i reprezentujący powódkę M. B. w dniu 20 lutego 2019 r. wypowiedział udzielone mu przez powódkę pełnomocnictwo do prowadzenia jej sprawy przeciwko pracodawcy, nie wywiązując się jednocześnie z obowiązku działania przez powódkę przez kolejne 2 tygodnie, zgodnie z dyspozycją art. 94 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: „K.p.c.”) i nie stawiając się na rozprawę sądową w dniu 22 lutego 2019 r., tj. w sprawie czynu naruszającego dyspozycję art. 64 ust. 1 ustawy w zw. a art. 94 § 2 K.p.c. oraz art. 47 i art. 6 KERP,
4. działając jako radca prawny i reprezentując powoda J. G. w dniu 20 lutego 2019 r. wypowiedział udzielone mu przez powoda pełnomocnictwo do prowadzenia jego sprawy przeciwko (...) nie zapewniając klientowi odpowiedniego czasu do znalezienia innego pełnomocnika, który mógłby się właściwie przygotować do sprawy, tj. w sprawie czynu naruszającego dyspozycję art. 64 ust.1 ustawy w zw. z art. 47 i art. 6 KERP,
5. działając jako radca prawny w korespondencji e-mailowej z dnia 21 lutego 2019 r., skierowanej do powoda J. R.G., zarzucił obojgu powodom, tj. J.R.G. i M. B. (klientom), że

był przez nich nakłaniany do współdziałania i pomocnictwa w składaniu fałszywych zeznań, co miało być przyczyną jego niestawiennictwa na rozprawie w dniu 30 listopada 2018 r., a zatem w dniu, kiedy ewentualnie to zdarzenie miało miejsce, tj. w sprawie czynu naruszającego dyspozycję art. 64 ust. 1 ustawy w zw. z art. 8 i art. 45 KERP

Orzeczeniem z dnia 7.09.2022 r. OSD uznał obwinionego winnym zarzucanych mu czynów w punktach 1, 2, 3 i 5 i wymierzył mu za te czyny odpowiednio karę pieniężną w kwocie 4.000 złotych, karę pieniężną w kwocie 4.000 zł, karę pieniężną w kwocie 4.000 zł, karę pieniężną w kwocie 6.000 zł, łączną karę pieniężną w kwocie 14.000 złotych oraz obciążył obwinionego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania przed OSD w wysokości 3.000 złotych, a także uniewinnił obwinionego od zarzutu opisanego w punkcie 4 wniosku o ukaranie.

Od powyższego orzeczenia w ustawowym terminie odwołał się obwiniony, na swoją korzyść, zaskarżając orzeczenie w punktach 1, 2, 3, 5, 6, 7 oraz zarzucając orzeczeniu OSD:

- art. 117 § 3 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie ich zastosowania prowadzące do przeprowadzenia rozprawy w dniu 27 kwietnia 2022 r. pod nieobecności obrońcy obwinionego radcy prawnego P.S., mimo że niestawiennictwo obrońcy na w/w terminie rozprawy było usprawiedliwionym okolicznościami płynącymi z obiektywnie występujących obowiązków zawodowych uniemożliwiających stawiennictwo w tym terminie, a tym samym uniemożliwiało aktywne uczestnictwo w toku prowadzonych czynności procesowych toczącego się przewodu sądowego, złożony został w tej sytuacji stosowny wniosek o zmianę tudzież odroczenie terminu rozprawy argumentujący wolę dedykowanego uczestnictwa przy czynnościach procesowych przewodu sądowego obrońcy obwinionego, a mimo zaistnienia w/w okoliczności procesowej Sąd rozpoznający sprawę kontynuując przewód sądowy przeprowadził postępowanie dowodowe w tym zakresie pod nieobecność obrońcy obwinionego i wydał na podstawie również w ten sposób zgromadzonego materiału dowodowego kwestionowane niniejszym odwołaniem orzeczenia ograniczając tym samym obwinionego prawa do rzetelnej obrony w toku prowadzonego postępowania sądowego;

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez niewłaściwe jego zastosowanie sprowadzające się do poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie części materiału dowodowego w postaci wybiórczo przytoczonego materiału dowodowego pozbawionej jego pogłębionej analizy, przy całkowitym pominięciu danej zaliczonej w poczet materiału dowodowego danej partii dokumentów ujawnionych w toku przewodu sądowego

przy jednoczesnym całkowitym zaniechaniu w uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia ich oceny, co w konsekwencji uprawnia do postawienia uzasadnionej tezy o wydaniu orzeczenia w oparciu o niepełny i wybiórczo przyjęty zgromadzony materiał dowodowy ujawniony w toku przewodu sądowego, gdy tymczasem podstawą orzeczenia może być tylko całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, a co nie miało miejsca w niniejszej sprawie wskutek poczynienia w przywołanym zakresie uchybień formalnych rzutujących na prawidłowość wydanego orzeczenia;

- art. 413 § 1 pkt 6 w zw. § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i wymierzenie obwinionemu kary określonej w punkcie 2 orzeczenia nie występującej w przepisie prawa, jaki miał być podstawą rozstrzygnięcia w tym zakresie ze strony Sądu orzekającego, co wprost narusza przywołane przepisy postępowania;

- art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie poprzez zaniechanie przytoczenia okoliczności faktycznych, które zostały udowodnione ze wskazaniem dowodów, które za powyższym przemawiały a poprzestaniu ze strony Sądu orzekającego na przytoczeniu cytatów fragmentów zeznań osób przesłuchiowanych w sprawie bez wnikliwej analizy ich treści, a tym bardziej ich oceny na płaszczyźnie wiarygodności, skonfrontowanej z pozostałym materiałem dowodowym, jaki miał stanowić podstawę orzekania w sprawie w postaci zebranej dokumentacji chociażby w postaci korespondencji mailowej pomiędzy obwinionym a pokrzywdzonymi, czy też dokonania wnikliwej analizy treści wyjaśnień, jakie podawał obwinionym a pokrzywdzonymi, czy też dokonania wnikliwej analizy treści wyjaśnień, jakie podawał obwiniony w toku przewodu sądowego, jak też zaniechania omówienia norm prawnych które w ocenie Sądu zostały przez obwinionego naruszone w kontekście przypisanych mu czynów dotyczących zdarzeń związanych z relacjami obwinionego z pokrzywdzonymi (klientami), jak też z występującym pełnomocnikiem substytucyjnym w osobie adwokat A.J. oraz co ważne zaniechania omówienia rodzaju i stopnia zawinienia obwinionego popełnienie poszczególnych przewinień dyscyplinarnych, gdy tymczasem wydane w sprawie orzeczenie i sporządzone do niego uzasadnienie powinno zawierać omówione wcześniej elementy redakcyjne, a ich brak (wskazywany powyżej) eliminuje możliwość kontroli instancyjnej tego rodzaju orzeczenia i wymusza konieczność uchylenia zaskarżonej części orzeczenia do ponownego jego rozpoznania ze Sądu odwoławczego;

- art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie poprzez zaniechanie omówienia w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia przesłanek, jakie przemawiały ze strony Sądu orzekającego za wymierzeniem obwinionemu danego rodzaju kar dyscyplinarnych za poszczególne przypisane przewinienia

dyscyplinarne, jak też zaniechanie omówienia przesłanek, które miały ważyć po stornie Sądu za wymierzeniem obwinionemu danego wymiaru kary łącznej kary pieniężnej, których to obraza uniemożliwia ich zweryfikowanie ze strony Sądu odwoławczego co do zasadności i racjonalności toku rozumowania na tej płaszczyźnie oraz oceny przesłanek, jakimi ten się kierował przy wymierzeniu tak rodzaju i poziomu orzeczonych wobec obwinionego kar dyscyplinarnych w zakresie poziomu kar jednostkowych, czy tym bardziej kary łącznej kary pieniężnej w wymiarze 14 000 (słownie: czternaście tysięcy złotych 00/100).

- poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie mających istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to ustalenie, że pełnomocnik substytucyjny w osobie adwokat A. J. nie należycie przygotowany do rozprawy w dniu 30 listopada 2018r. wskutek zaniechania zapewnienia temu pełnomocnikowi właściwego przygotowania ze obwinionego, gdy tymczasem powyższego nie potwierdzał zgromadzony materiał dowodowy;

- naruszenie prawa materialnego, a to obrazę art. 43 ust. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych z późn. zm. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie prowadzące do przypisania w punkcie 1 sentencji orzeczenia obwinionemu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego o wskazanej w punkcie 1 wniosku o ukaranie konstrukcji czynu mającego wypełniać dyspozycję naruszenia przywołanego przepisu Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sytuacji gdy pełnomocnik substytucyjny miał stosowny czas na przygotowanie się do zastępowania obwinionego radcy prawnego na terminie rozprawy w dniu 30 listopada 2018r. oraz nie sygnalizował przed podjęciem się zastępstwa obwinionego oraz uczestniczenia na przedmiotowym terminie rozprawy na niewłaściwie zagwarantowanie mu marginesu czasowego, jakoby uniemożliwiającego przygotowanie się do rozprawy w sprawie klientów obwinionego, która odbyła się w dniu – 30 listopada 2018r., co tym samym eliminowało możliwość przypisania obwinionemu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego;

- naruszenie prawa materialnego, a to obrazę art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych z późn. zm. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i przyjęcie, że obwiniony nie stawił się osobiście na terminie rozprawy w dniu 30 listopada 2018r. co miało stanowić przewinienie dyscyplinarne, mimo że jak przyjął Sąd dyscyplinarny na tym terminie rozprawy obwinionego zastępowała pełnomocnik substytucyjny adw. A. J., a udzielone obwianemu przez klientów obwinionego pełnomocnictwa nie eliminowały stawiennictwa osoby zastępującej (substytucyjnej) obwianego, co tym samym zwalniało obwinionego z osobistej jego obecności na przedmiotowym terminie rozprawy oraz w konsekwencji nie uprawniało do przypisania obwinionemu popełnienia jakiegokolwiek przewinienia dyscyplinarnego;

- naruszenie prawa materialnego, a to obrazę art. 6 i 47 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 94 § 2 kodeksu postępowania cywilnego w zw. a art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych z późn. zm. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie prowadzące do przyjęcia, że obwiniony nie stawiając się na terminie rozprawy w dniu 20 lutego 2019r. zaniechał ciężącego na nim obowiązku działania w interesie pokrzywdzonej M. B. w okresie 14 dni od daty wypowiedzenia jej udzielonego mu pełnomocnictw, gdy tymczasem w okolicznościach niniejszej sprawy, o ile formalne wypowiedzenie udzielonego obwinionemu pełnomocnictwa nastąpiło w ustalonej dacie o tyle poprzedzające je czynności wskazywały na ustanie udzielonego obwinionemu umocowania, a pomiędzy obwinionym i pokrzywdzoną pozostawały otwarte kwestie wzajemnych rozliczeń związanych z zawartą pomiędzy stronami umową, stąd brak było podstaw do przypisania mu popełnienia w takim kształcie przewinienia dyscyplinarnego;

- naruszenie prawa materialnego, a to obrazę art. 8 i 45 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych z późn. zm. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie prowadzące do przyjęcia, że skierowanie do J. G. danej treści korespondencji mailowej wskazywać by miało na nielojalne i nieuczciwe zachowanie ze strony obwinionego wobec swoich klientów oraz naruszające zasady zaufania gdy tymczasem skierowane przez obwinionego uwagi stanowiły wyraz jego odczuć pod adresem klientów wynikiem przebiegu spotkania z dnia 28 listopada 2018r., które spowodowały w nim danego rodzaju postawę na przejęte przez jego klientów zachowanie, a które to w kontekście stawianych pod jego adresem ze jego strony klientów zarzutów winny zostać odczytane, jako usprawiedliwione okoliczności i przez pryzmat przedmiotowych okoliczności odebrane, jako nie mające mniejszych aniżeli znikomego poziomu szkodliwości w zakresie podniesionych ze strony pełnomocnika klientów umocowania, co tym samym nie mogło zostać zakwalifikowane jako przewinienie dyscyplinarne;

- naruszenie prawa materialnego, a to obrazę art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych z późn. zm. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie prowadzące do wymierzenia obwinionemu za przypisany punktem 2 orzeczenia delikt dyscyplinarny w oparciu o w/w podstawą prawną kary pieniężnej, gdy tymczasem przywołany przepis prawa materialnego stanowi podstawę do ewentualnego jedynie wymierzenia kary dyscyplinarnej nagany, co wskazuje, iż Sąd orzekający wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną za dany czyn w oparciu o podstawę prawną, która to do tego rodzaju rozstrzygnięcia Sądu orzekającego nie upoważniała.

- naruszenie prawa materialnego, a to obrazę art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych z późn. zm. i art. 651 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach

prawnych z późn. zm. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie prowadzące do wymierzenia wobec obwinionego P. S. nadmiernie dolegliwych kar jednostkowych za poszczególne przypisane jemu przewinienia dyscyplinarne przy jednoczesnym zaniechaniu wyjaśnienia okoliczności, jakie zaważyły za tego rodzaju doborem i poziomem wymierzonych kar, jak też zaniechania wyjaśnienia wymierzenia kary łącznej tego rodzaju połączonych kar pieniężnych na poziomie łącznej kary pieniężnej 14.000 zł., która to jednak znacząco odbiegała os najniższego jej poziomu, przy jednoczesnym zaniechaniu ze strony Sądu orzekającego przedstawienia jakichkolwiek konkretnych okoliczności, które zaważyły na orzeczeniu tego rodzaju i wymiarze kary łącznej, a które to kary (tak jednostkowe jak też kara łączna) zważywszy na charakter przypisanych obwinionemu czynów, w kontekście jego postawy, w tym również w toku niniejszego postępowania nie uprawniały do orzeczenia wobec niego, tak dolegliwych kar mających swe przełożenie na dotkliwy dla niego wymiar finansowy, co winno przemawiać za istotnym złagodzeniem tychże kar oceniony również przez pryzmat stopnia dolegliwości dla obwinionego P. S. samej kary łącznej wymierzonej orzeczeniem z dnia 07 września 2022r.

W konsekwencji obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania OSD, względnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. uzasadnienie wyroku powinno zawierać zwięźle:

- 1) wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;
- 2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

W uzasadnieniu wyroku należy ponadto przytoczyć okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku.

Jak wskazuje się w doktrynie (choćby Sakowicz, Komentarz do art. 424 k.p.k., Legalis): ustalając podstawę faktyczną wyroku, sąd powinien na każde ustalenie powołać dowód, na podstawie którego czyni to ustalenie, zaś w żadnym razie nie może ograniczyć się do generalnego powołania wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, przy czym

jest to szczególnie niewłaściwe w przypadku, gdy dowody te są sprzeczne ze sobą. Oczywiście w dalszej części uzasadnienia należy przeprowadzić analizę wszystkich zebranych dowodów (art. 410 KPK), i podać przyczyny dania wiary tym dowodom, na których oparte zostały ustalenia faktyczne i uzasadnić, dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, co dopiero czyni zadość obowiązkowi sądu wynikającym z zasady prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 KPK; zob. wyr. SA w Katowicach z 25.10.2001 r., II AKa 275/01, KZS 2002, Nr 3, poz. 57; także wyr. SN z 27.6.2001 r., V KKN 48/99, Legalis, oraz z 20.6.2007 r., III KK 13/07, niepubl.).

Dalej, należy wskazać (za np. Skorupka, Komentarz do art. 424 kpc, Legalis), iż: w konsekwencji powyższych uwag przyjąć należy, że naruszenie art. 424 KPK nie może być skutecznie podnoszone w skardze apelacyjnej jako zarzut o charakterze samoistnym. Może być natomiast podnoszone w związku z naruszeniem art. 410 KPK. **Jedyną bowiem podstawą do racjonalnej oceny, czy sąd rzeczywiście uwzględnił całokształt ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, jest właśnie pisemne uzasadnienie wyroku. W skrajnym wypadku wady uzasadnienia orzeczenia mogą być tak znaczne, że całkowicie wyłączają prawidłową kontrolę odwoławczą, uniemożliwiając sądowi odwoławczemu merytoryczne ustosunkowanie się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego.** Wolno sądzić w dalszym ciągu, mimo wprowadzenia formularza uzasadnienia, że tak będzie wtedy, **gdy w uzasadnieniu nie dokonano ustaleń faktycznych** lub dokonano ich sprzecznie z materiałem dowodowym sprawy, **pominięto wskazanie dowodów lub powołano je sumarycznie bez jakiegokolwiek analizy i oceny**, gdy uzasadnienie oparte jest wyłącznie na arbitralnych stwierdzeniach lub ustalenia przyjęte w uzasadnieniu są wzajemnie sprzeczne i gdy tym samym ustalenie poprawności lub błędności wyroku wymagałoby prowadzenia własnego postępowania ad meritum przez sąd odwoławczy.

W niniejszej sprawie, zachodzi opisany wyżej przypadek. Wskazać bowiem należy, iż próżno w uzasadnieniu OSD doszukiwać się ustalenia w jakimkolwiek zakresie stanu faktycznego sprawy, czy też przeprowadzonej oceny dowodów. OSD ograniczył się do przedstawienia historycznej części uzasadnienia oraz zreferowania przebiegu postępowania dowodowego poprzez powołanie dostępnych w aktach sprawy cytatów z wypowiedzi poszczególnych osób. Uzasadnienie wyroku nie wskazuje jednakowoż na to, jakie fakty OSD uznał za udowodnione, dlaczego i na jakiej podstawie prawnej, ani także jakie dowody o tym przesądzały, jakim dowodom OSD dał wiarę i w jakim zakresie, a w jakim zakresie innym dowodom wiarygodności odmówił. Wydane w sprawie orzeczenie OSD wymyka się kontroli

odwoławczej, bowiem nie da się poznać sposobu rozumowania OSD w sytuacji, gdy tenże nie ustalił stanu faktycznego. Nie jest rolą sądu odwoławczego ustalanie stanu faktycznego w miejsce sądu I instancji i działanie takie naruszałoby prawo do obrony dla obwinionego. To Sąd I instancji winien szczegółowo przeanalizować zebrany w sprawie materiał dowodowy (a nie jedynie go opisać) i następnie na tej podstawie wyciągnąć wnioski, które w kolejnym kroku winien dopasować do istniejącego stanu prawnego. W niniejszym przypadku to się nie stało. Tak samo OSD nie poczynił żadnych szczegółowych wywodów na temat przyjęcia takiej, a nie innej kary wymierzonej obwinionemu. W szczególności nie sposób w uzasadnieniu orzeczenia dopatrywać się przyczyn, dlaczego kara pieniężna została uznana przez OSD za adekwatną, przy pominięciu pozostałego katalogu kar. Nie da się także ustalić dlaczego przy wymiarze kary łącznej OSD uznał za zasadne wymierzenie kary łącznej w kwocie 14.000 zł, a nie w jakiegokolwiek innej dopuszczalnej przepisami prawa.

Wszystko powyższe prowadzi do wniosku, iż w stosunku do orzeczenia OSD nie jest możliwe przeprowadzenie kontroli odwoławczej, przez co orzeczenie należało uchylić.

Wobec faktu, iż skuteczny okazał się najdalej idący zarzut odwołania, który musiał skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania OSD, nie zachodzi na obecnym etapie konieczność odnoszenia się do dalszych zarzutów naprowadzonych w odwołaniu, które będą przedmiotem ewentualnej kontroli instancyjnej wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy orzeczenia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy OSD dokona pełnej i szczegółowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, poczyni własne ustalenia odnośnie stanu faktycznego, jaki wystąpił w odniesieniu do zarzucanych obwinionemu czynów, dokona szczegółowych ustaleń co do wymiaru kary i ewentualnej kary łącznej. Dodatkowo OSD winien ustalić, czy część czynów zarzucanych obwinionemu nie stanowi w istocie jednego czynu (jak chociażby czyny z pkt 1 i 2 wniosku o ukaranie). Jeżeli OSD ustali, iż powyższe stanowi jeden czyn, OSD podejmie odpowiednie działania w zakresie ewentualnej modyfikacji opisu czynu, o ile taka będzie możliwa przy uwzględnieniu faktu, że odwołanie w sprawie zostało złożone jedynie na korzyść obwinionego. Analogicznie OSD oceni sygnalizowaną przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego depenalizację czynu z art. 43 ust. 4 KERP pod kątem kwalifikacji prawnej tego czynu opisanego w punkcie 1 zaskarżonego orzeczenia i – w przypadku uwzględnienia stanowiska Zastępcy Głównego Rzecznika – podejmie odpowiednie w tym zakresie rozstrzygnięcie.

O kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 2.000 złotych orzeknie OSD przy ponownym rozpoznawaniu sprawy.

Tym samym, orzeczono jak w sentencji.